

1800.

Подобно на ленив аристократ
Той, вирусът, е пълен паразит
И като негов истински събрат
За чужда сметка иска да е сит.

Навлиза без покана в някой дом
И незабавно го обсебва цял,
Подготвяйки му пълния разгром
След като всичко ценно е изял.

И армия от негови чеда
Прославя паразитния му род,
Със смърт бележат своята следа
И благородния си произход.

Което е за краля гилотината,
Това за вирусите е ваксината.

1801.

*Рейнър Рейншийд искал да убие колкото
се може повече ученици. (Из новите)*

Да се убива става все по-лесно
Във връзка със научния напредък-
Това на всички вече е известно
След многото убийства напоследък.

Извършват ги студенти, гимназисти
Срещу познати, а и непознати,
Вживяват се в роли на артисти,
Но стрелят със реални автомати.

А според оръжейните централи
Оръжие на всеки е потребно,
Дори и във училищните зали
То има приложение учебно.

Щом всички сме добре въоръжени
Отвсякъде ще бъдем защитени.

1802.

*Те не бяха бедни, затова не им се налагаше
да бъдат почтени. (Джоузеф Конрад)*

Зли хора дал бог вредом по света,
А някъде и малко от добрите,
Кои от тях държат в ръка властта
Е твърде лесно да определите.

На точността понявга се дивя
Народът как ги характеризира:
Едните са лишени от права,
А другите да ги кълне не спира.

“Издници”! Какъв картинен слог!
Той себе си от тях разграничава,
Попържа ги на майка и на бог
И в песни даже ги обезсмъртява.

При синя власт, а също при червена
Описаният ред не се променя.

1803.

Страхът когато окове сърцето,
Възниква и покорството на роба,
За да търпи теглото си проклето,
Макар че към властта изпитва злоба.

На Хитлер в масовите душегубки
Бащи са водили на смърт децата
И после, свити в своите черупки,
Се молели да си спасят душата.

Не съм се срещал никога с такива,
Защото никой днес не си признава,
Че лично трябвало е да убива...
Отбягват скромно тази мрачна слава.

А тя навярно много ще ни каже
На мозъка за долните етажи.

1804.

За брадвата-убийца на горите
Са вече всички подвизи разказани,
Но има още доста тайни скрити,
Несвързани със гола сеч, а с рязане.

В сравнение с моторните триони
Тя, брадвата, прилича на гальовница,
Макар да я преследват ред закони
И я наричат главната виновница.

Опустошават се огромни площи
Чрез рязането и дефолиантите,
А на горите немощните мощи
Погребват в банките на комерсантите.

Не знаят те, че тъй громят завода
Където се създава кислорода.

1805.

Революционерът Бонапарт
Си сложи на главата сам корона
В разгара на безумния хазарт,
Издигнал волята му над Закона.

Какво е мислел този малък мъж
На коронясването си в момента?
Усещал ли се вече всемогъщ
И пълен господар на континента?

Пресищането със огромна власт
И гения военен не подмина,
За мнозинството бе иконостас,
И с тях ведно за Оня свят замина.

Той винаги печелеше поредното
Сражение обаче без последното.

1806.

На село бе терорът най-жесток,
Един-друг се избиваха роднини
Във името на неизвестен бог,
Натрапен през червените години.

Как да се справят с класовия враг
Програма им се пращаше “от горе”,
Ковача обявиха за кулак
И никой тази глупост не оспори.

А селянинът, който цял живот
Се трепе сред нивята като куче
И от умора се облива в пот, -
В концлагера! На труд да се научи!

Там сърп и чук се сляха с глад и мор,
Но не на флаг, а в общия затвор.

1807.

През времето на комунизма хората,
За да останат живи се провираха
През всевъзможни пречки и умората
Бе тъй голяма, че не протестираха.

Не влизаше ли нещо във забраните,
То непременно беше задължително,
От днес за утре за да се нахраните
Ви трябваше купонно разрешително.

Закрепостяването чрез купоните,
Взаимното следене сред съседите
Потискаше духа на милионите
Под шумните фанфари на победите.

И този ад, днес вече тъй далечен,
Навремето приличаше на вечен.

1808.

“Затопляне”, “Напредък”, “Перестройка”
Са социалистическите шлагери
От политическата песнопойка
За всички концентрационни лагери.

Възпяваха настъпващи промени,
Които тъй и нивга не пристигнаха,
Бедите само бяха удължени
И “нови” стари идоли въздигнаха.

Но някои неща се проясниха
При царстването на Лаврентий Берия,
Разбра се, че протича вече тиха
Агония на страшната империя.

Наистина, след зверствата нечути,
Тя се пропука и след туй се срути.

1809.

Защо негодният преподавател
Се радва на всеобщо одобрение?
Кой дявол при студенти го е пратил?
Това прилича ли на престъпление?

Той чужди интереси не засяга,
Обича родното образование,
Но не по-малко Партията драга
Отгдето черпи страхопочитание.

Със него той замества всяка липса
На ум, на знания и на способности,
А тези липси от особен тип са –
Те спадат към излишните подробности.

Студентите прощават всички грешки
Във името на хубави бележки.

1810.

Граници свещенни и подвижни,
Колко кръв пролята е за вас!
Колко идеали непостижни
Вас ви защитаваха със страст!

Армии са вашият чертожник
Върху Глобуса ни изтерзан,
Там където не един безбожник
Тласкаше Човека в смъртна бран.

Местят се заради вас държави
Ако победителят рече,
Може даже, за да се прослави,
Град на две чрез вас да насече.

Не зараства лесно тази рана,
Лекът ѝ е кървавата пяна.

1811.

Желая да разкажа за рушвет,
За първи път попадащ във сонет,

Получен от известен съдия
В държава, независимо коя:

Успява съдещите се страни
Чрез сделка за пари да ги склони –

От двете суми получава той,
За да направи в правдата завой...

Със този почти гениален ход
Осгурява своя скъп живот

И в него за да не се усъмнят,
Едната сума връща всеки път,

Защото ако стомната се счупи
Той казва: “Искаше да ме подкупи.”

1812.

Не е ли щастието отклонение
От нормите на земния живот? –
Едно недълготрайно заблуждение
На недоразумението плод?

Лъжата го подхранва със доверие
По-много мигове да продължи
На рая във подлунното предверие,
Ключ за където само тя държи.

Тя подпомага даже и семейството
Когато то изпадне във беда
И чрез магията на чародейството
Бедата отстранява без следа.

Възправя се подобно на скала
Срещу бракоразводните дела.

1813.

На Джунглата Закона е бащата
На всички от по-късните закони,
Които управляват днес Земята
Под северни и южни небосклони.

Най-груба сила служи за основа
На действащото право повсеместно
И думите за негова обнова
Не се осъществяват никак лесно.

А силата се мери чрез парите,
Локално, също и международно,
Едни съдилища поскъпват скрито,
А други го признават най-свободно.

Народите изглежда са орисани
Да страдат по законите неписани.

1814.

Най-общото при всичките империи
Не е ли свойството да се разпадат?
А след това във своето предверие
Със почести ги възприема адът.

Едни живеят доста продължително
И даже дават вид на монолитни,
А други кратко, но са изключително
Осверепели и кръвопролитни.

Държави нови по всеобщо правило
Са политическото им наследство,
А дяволче на тях им е оставило
И робството като удобно средство.

На мен отдавна лично ми се струва,
Че робството най-трудно се лекува.

1815.

Тираните обичат Вечността
И тя без друго много им отива,
Към нея си насочват те властта
И тази мисъл диво ги опива.

За бъдещето правят планове
И вековете даже разграфяват,
На всички свои свидни синове
По няколко държави обещават.

Споходила е лудост всички тях,
Но после я прехвърлят и на други,
Това е най-големият им грях,
Незаличим чрез никакви заслуги.

Отвъдното обаче им прощава
И ги в прегръдките си приютява.

1816.

Виена, Потсдам, Техеран и Ялта –
Етапи от глобалната игра,
Последвани от Хелзинки и Малта
Преразпределят Земната кора.

Там всички са големи. Няма малки.
Една държава е един жетон,
А цел на тези висши залагалки
Е силата да стане висш закон.

В полето на цигарена кутия
Европа е разцепена на две,
Коя от двете части на кои е
Дебелият циник ще назове.

Делата им остават безответни,
Защото сбирките им са секретни.

1817.

Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?

Quamdiu etiam furor iste tuus nos eludet?

Marcus Tullius Cicero.

Къде е нявгашото красноречие? –
Изгуби се в праха на вековете...
Тълпата невъзприемчива вече е
Към страстните словесни пируети.

Без гиздене Лъжата е смилаема
По-лесно в организма на народа,
А Истината ѝ заплаща наема
За всеки неин ден под небосвода.

Но липсата на просветени властници
Не се усеща в кротката държава,
Заместват ги простациите подгласници
Макар да имат незавидна слава.

Те са невзрачни, мразени, крадливи,
Но яки са и много издържливи.

1818.

Аз съжалявам всички божества
За техните несръчни сътворения
И примитивните им сечива,
Използвани в небесните селения.

Работят без добре обмислен план
И без възможности технологически,
Макар и с дух от святост обладан –
Неподходящ за действия пректически.

Ремонтът предоставиха на нас
В течение на куп хилядолетия,
Като запазват висшата си власт,
Която строг контрол за греховете е.

И никога не искат да признаят,
Измислица детинска че е раят.

1819.

Диканята на Времето на спира,
Вършее бързо житото на дните,
А Вечността-скъперник го пробира,
За да изхранва дяволите скрити.

Превръща лесно младостта във старост,
Но никога, о, никога обратно...
Отгде срещу Човека тази ярост? =
За първороден грях най-вероятно.

И тя е съвършено безпристрастна,
Еднаква към бедняка и към царя,
Над всяка живинка е пълновластна
И чрез смъртта със нея разговаря.

На привилегиите тя е враг
И е на равенството кобен знак.

1820.

Модерни танци – жест към Свободата,
Приличащи на гърч на обществото,
От Партията – майка всепризната,
Приети бяха като знак на Злото.

Насладата от тях бе забранена,
Като че бяха страшни наркотици,
Громеше ги държавата червена,
Громяха ги червени политици.

Заради танци вкарваха в затвора!
Не е за вярване, но вярно беше!
И комитетът от нарочни хора
За спазване на глупостта следеше.

А вестниците като по команда
Подкрепяха вилнеещата банда.

1821.

Във изгрева на този ден бе вплетена
Надеждата на целия народ,
Искреше тя във слънчевата ретина,
Приветстваше свободния живот.

Навред цареше ведро настроение.
Разкъсан бе червеният ярем!
Дългоочакваното обновление
Настъпи без да трябва да умрем.

Какво бе искреното ни учудване?!
Тираните ликуваха със нас –
Самите подло те били изнудвани
И страдали с престъпната си власт!

От власт да паднат те били честити –
Единствено запазили парите.

1822.

Под сламата на общия ни страх
Тече на отчаянието ручея,
Далеч са бог-Исус и бог-Аллах,
Разчитаме единствено на случая.

Но случаят, макар че уж е сляп,
Обича да помага на тираните
И този, който бори се за хляб,
Остава винаги сред неразбраните.

А ручеят превръща се в поток
И бърза да се влее в Океания,
Където напоследък в кратък срок
Са се събрали всички отчаяния.

От там със младенците най-отпред
Се пращат Горе по етапен ред.

1823.

Откакто къщите са без комини
Димът не носи вести към небето,
Без новини са небесата сини
На земния човек за битието.

Небето си остава старомодно,
То не борави с радиосигнали,
За всичко родно и международно
Едва ли лесно биха там узнали.

Недостигът на дим ни изолира
От достъпа до ангелските сфери,
Молитвата да литне той възспира
И път към бога тя не ще намери.

Най-после вече ясна е причината
За всичките нещастия в родината.

1824.

Когато ни изселиха, баща ми,
Шейсетгодишен виден адвокат,
Във Дърводобива “Червено Знаме”
Го назначиха за секач по щат. (Добри хора!)

Когато от умора той припадна,
От надзирателя си бе свестен,
Водица даде му да пие хладна,
За да довърши трудовия ден. (Добри хора!!)

Процес когато ЦеКа му скалъпи,
Че бил предавал нашия народ,
Палачът благ за него се застъпи
И му подготви личен ешафод. (Добри хора!!!)

При комунизма, нека кажем честно,
Добрите хора бяха повсеместно.

1825.

Часовникът убива часовете
Един след друг, един след друг без край
И ние от безвремие превзети
Крадем по много ад и малко рай.

За кратко – живи, мъртви – цяла вечност,
А мислим, че ще покорим света
Със недоказаната си човечност
И със доказаната суета.

Обичаме и мразим кой как може
По краткия житейски календар
И всеки се старае там да вложи
На глупостта си ценния товар.

За повече не ни остава време –
Архангелът пристига да ни вземе.

1826.

В концлагерите Аусшвиц и Треблинка
Не съществуват здравни заведения -
Да падне във окото ти прашинка
И тръгваш към небесните селения...

Лекуването е амбулаторно,
С използване на вещество цианово
Едно лекарство силно и безспорно,
Особено щом се прилага планово.

Във газовите камери е тясно,
Но с оживление забележително,
А газът действа твърде ефикасно,
Успокоително и изразително.

И както всеки може да очаква,
От него няма кой да се оплаква.

1827.

Бастунът безподобен на цитатите
Помага на критика да не падне,
А и оръжия са всепризнати те
За справяне с противници досадни.

Напред в литературното сражение!
Цитат с цитата яростно се сблъсква,
Не мисли никой тук за отстъпление,
Искри от правда авторът разпръсква!

Кой по е предан идеологически
Накрая преброителят ще каже...
Маркс, Енгелс, Ленин, Сталин, политически
Ни пазят от влиянията вражи.

Най-много пъти който ги цитира,
За краен победител се избира.

1828.

*Видях и окото му – разтопено от слънцето
захарче. (Борис Христов, “Кълвач”)*

Нощта удари кремъка с чакмака
И искрите превърна във звезди,
А божата каруца трака-лака
Затътри се по техните следи.

Посрещнаха я ангели крилати,
Заснемаха човал подир човал,
Натъпкани със тлъсти бюрократи,
Които Бог бе по света събрал.

Едва ги старият завод побира
В огромния си сребърен казан,
Където след това ги рециклира
В асфалт за бъдещия аутобан.

Във рая всички активисти знаем –
От тях запасът е неизчерпаем.

1829.

Едно роднинство спорно му тежеше,
Но той без оглед на това растеше.

Ценяха в него здравия другар
Със вярност към партийния олтар,

А той в замяна брат си не пощади,
За враг го обяви и го предаде.

С това пред Вожда си постла добре
И нямаше кой вече да го спре.

Пари потекоха... И пост в чужбина.
От подлостта направи златна мина,

И в стълбата нагоре ред по ред
По трупове вървеше с вид напет.

Със работа заемайки се здравата
Той стигна върховете на държавата.

1830.

Години има пълни със събития
С издути от преяждане кореми,
Когато гладният застава срещу сития
И иска мястото му да заеме.

Началото е вик за равноправие,
За благоденствие навред в страната,
Но под влиянието на Лукавия
Объркват се безмислено нещата.

Бедняци се подреждат при богатите
И дават път на новите бедняци,
На революциите адвокатите
Се увенчават с монархични знаци.

От тези правила за съжаление
Не се намира нивга изключение.

1831.

Огрмни свещи от горящи хора
Пламтяха в страшното средновековие
На инквизицията във затвора
За чест на праведното богословие.

А едновременно с това Поета
Възпяваше на Лора съвършенствата,
Не мислеше за клади и кланета,
Обвзет на любовта си от блаженствата.

И днес във свят с убийства и палежи,
Поета, запасен със безразличие,
Не иска ужаса да забележи –
Стихът му за момиче и кокиче е.

Това прекрасно и удобно свойство
Предпазва от психическо разстройство.

1832.

Кралете не само търпят короната,
Те с всички средства искат да я имат,
Платената притурка е към трона тя
За две ръце, които само взимат.

А монархическата институция? –
Не мерим ли със нея глупостта си?
Не във една ли днешна конституция
Чрез нея лъжат трудовите маси?

Закон и трон – зло недоразумение,
Петно позорно върху вековете!
Вместо в музеите за съхранение
То още развърщава духовете.

Най-трудният урок за усвояване
Е поголовното ни поумняване.

1833.

Невинността изглежда че не стига
Човека за да бъде оправдан
(Въпросът напоследък се повдига
В практически и във морален план).

За терориста всеки е виновен,
Със смърт живота трябва да плати
И към небето със билет редовен
След взрива групово да отлети.

А вече там задгробната управа
Със безпристрастие ще прецени
Дали терористичната проява
Убива с право бременни жени.

Ако е тъй, въпросът без съмнение
Добива извънзмно измерение.

1834.

Стаята ми вече остарява,
Често стене дървеният под,
Ревматизмът мира му не дава
И животът му не е живот.

Със перде е малкият прозорец,
А големият е кривоглед,
Аз като прилежен стихотворец
Се старая да ги туря в ред.

Слепият измисля сладка басня
За разцвет на цялата страна,
Другият съглежда власт прекрасна,
Носеща блага и светлина.

Взех, че ги възпях във скромен стих
И със него Вожда възхитих.

1835.

Наука за боклука – гарбология,
Е бебето незаконородено
На Глупостта и на Двурогия,
Комуто всяко зло е позволено.

Ще тръгнат из страната гарболозите
И ще опразнят бързо парламента,
След туй ще се запътят към колхозите
Със планини боклуци във момента.

Във тяхната неблагодарна мисия
Е преглед на държавните сметища,
Подвластна на Върховната Комисия,
Която никой подкуп не насища.

Ще трябва Министерският Съвет
Да не работи повече със смет.

1836.

Цървулът на срама ни се прокъса,
Отвред се вижда грозният му крак,
Но нишката на паметта е къса
И паметта отрече този факт.

В спокойната градина на душата
Настъпи страшен и нечакан смут,
Срамът раздразни много сетивата
Със своя вид, в пробит цървул обут.

Защо така обидно се получи?
Не бе ли той от Вожда забранен?
Сега ще трябва като бито куче
Да вия и за Него, и за мен.

Настъпва непредвидена беда,
Срамът когато е на свобода.

1837.

*Защо гледаш сламката в окото на брата си, пък
гредата в своето око не усещаш? (Мат. 7:3,5)*

Растеше непрекъснато гредата
На Партията в святите очи,
Но беше заповядано тълпата,
Макар и да я вижда, да мълчи.

Като герданче нижеха се дните,
Мълчеше кротко кротката тълпа,
Другарите прибираха парите...
Накрая Партията ослепя.

Подкараха я нейните водачи
По стогодишния отъпкан път,
Преградата последна тя прекрачи
И те не пожелаха да я спрат.

Сега на дъното на пропастта
Изгрява петолъчка от пръстта.

1838.

Червената пчеличка без да спира
Гората обикаля неуморно
И всички там подред ги агитира,
Че трябва да я изберат безспорно.

Бе сладкогласно остро̀то ѝ жило
И ясно знаеше да убеждава
Врабче и насекомо ципокрило
На кошерите алени за слава.

Накрая стигна до едно магаре
И кацна под опашката подвита:
“Със тебе, Марко, сме другари стари,
Гласа ще ми дадеш ли?” го попита.

“Ще трябва още много да се учиш,
от мен медец щом искаш да получиш”.

1839.

Настъпи ни копитото на мрака
Година, две, че петдесет години,
Душата ми се измори да чака
Червената проказа да отмине.

Усещах как се волята изражда,
В покорна мъка се преобразява,
От страх отвсякъде стени изгражда
И всички ни с вериги оковава.

Властта преследваше не само живи,
А още и мнозината избити –
Нареждаха партийци предвидливи
Да бъдат имената им затрити.

Тя, тиранията е винаги погрешна.
Бедата е, че често е успешна.

1840.

Системата с партийните билети
Човеците превръща във предмети

И волята им, както се очаква,
Различна щом е, става там еднаква.

Каквито и мизерии да сторят,
За благото народно те говорят.

Самата тяхна общност без оратор
Превръща се във хоров рецитатор

И всеки грачи като ненормален
Какво бил казал Ленин или Сталин,

А после пълни със любов гореща
Продават брат си за паница леща,

Защото ударът със нож в гърба
Е важна част от тяхната борба.

1841.

Безчестието е атомен взрив,
То има нужда от критична маса
И от народ до болка доверчив,
Способен дълго болки да понася.

А после във един прекрасен ден
Безчестието изведнъж избухва –
Бандит на пост висок е назначен,
Съдебната система бързо рухва.

Това, което чисто е било,
Се вижда, че е много, много мръсно,
Да се прославя честното чело
Е хубаво, но вече твърде късно.

Най-лошо е, че този земен ад
Е с продължителен полуразпад.

1842.

Как дълго се променя медицината,
Докато стигне днешния си вид!
На болестите и смъртта причината
За лекарите бил въпрос открит.

Той свързан бил със волята божествена
(А някои твърдят това до днес)
И лекарската функция обществена
Била да пазят този свят процес.

Попове с лекари са си помагали
В транспорта на души за Оня свят
Без ни най-малко да са предполагали,
Че ролите ще се раздалечат.

Аз чудя се как бъдещите жители
Ще преценяват днешните лечители.

1843.

Слънчасал пътят пъплеше нагоре
По стария излъскан камънак,
Отвикнал беше вече да говори
С добър приятел или с кръвен враг.

Към крепостта бе водил много хора,
Завоевател или беден роб,
За някого тя здрава бе опора,
За други мъка и насилствен гроб.

Как живописни бяха вековете!
Животът побеждаваше смъртта
И слънцето не спираше да свети
Над белите стени на крепостта.

Сега подир поредния погром
Превърната бе във Партиен дом.

1844.

*Клетва на лекарския пациент върху
пергамент в библиотеката на Атлантида.*

Кълна се да не се съпротивлявам.
Когато лекарят ми е пиян
И всичко ценно мое да продавам,
За да изпълня здравния му план.

Кълна се нивга да не протестирам
Ако поиска лекарят рушвет,
Пари при всеки случай да намирам,
За да подържам здравето му в ред.

Ще плащам тайно, щом ме посъветва
С лекарствата му да се запася
В духа на настоящата ми клетва,
От данъчните за да го спася.

А наруша ли тази клетва моя,
То нека вечно вра на ада в зноя!

1845.

*Забраняват пехотните
мини. А авиобомбите?*

Летят на воля бомбардировачите,
Снарядът вражи даже не ги плаши,
И след като се справят със задачите
Завръщат се като герои наши.

Те гордо отпечатват на крилото си
Числото на нарядите си бойни,
А във списанията – цветни фотоси
На войните за ордени достойни.

А колко хубаво и поучително
Било би там във небесата сини
Да бъдат виждани препоръчително
Унищожените деца невинни!

На цялата ни самолетна чета
Ще се увеличи авторитета.

1846.

В партийната конюшна за пегаси
Нещата бяха строги по закон
И всеки чинно чакаше реда си
Да стигне до крилатия си кон.

Тях ги обздваха лауреати,
Подробно проверени от ЦеКа
И кръстени от музите крилати
На Вожда във червената река.

Охранени, подобно на конете,
Със идеологически овес,
Те следваха партийните завети
Със много страст, макар със малко чест.

А след това във ранг на поетеси
Въздигаха и своите метреси.

1847.

Обичам притчите за разкаяние
И положителния им заряд,
Разпръскван със трогателно старание
Сред вярващите люде в този свят.

Не е ли то обаче поощрение
Към кандидатите да вършат грях? –
Греша, щом още млад си, с наслаждение,
А после казвай: ”Боже, грешен бях...”

Или след като влезеш в прегрешение,
Макар да си придаваш честен вид,
Ще трябва да потърсиш опрощение
Тъй както Йона в гърлото на кит?

Но в тези времена е твърде жалко,
Че оцелели китове са малко.

1848.

Богатите подреждат по богатство,
Юнаците по сила и по снажност,
Научните молци – по плагиатство,
А всички сред пророците – по важност.

Дванайсет от пророците са “малки”
И с тази титла днес светът ги знае,
Защото чудотворните им палки
Са къси според нормите на рая.

Исил, Михей, Захария и Йона,
Макар и много да ги тачим ние,
Не могат на Небето по Закона
Да се сравняват със пророк Илия.

И ако някой иска да наддава
За него три от малките ще дава.

1849.

Какво е бъдещето на Човека
Сред гъстия човешки мравуняк?
Ще търси ли той собствена пътека
Или ще тръгне с колектива в крак?

На общата духовност във казана
За всекиго намира се храна,
От вестниците щедро обещана
За бъдещи и днешни времена.

А този, който търси нещо ново,
С това меню не е задоволен,
Душа не си купува наготово
И сам си я изгражда ден след ден.

Но той не трябва нивга да забравя,
Че работата все по-трудна става.